

Datum van inontvangstneming : 28/12/2015

Zaak C-618/15**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

23 november 2015

Verwijzende rechter:

Cour de cassation (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 november 2015

Verzoekende partij:

Concurrence Sàrl

Verwerende partijen:

Samsung Electronics France SAS

Amazon Services Europe Sàrl

DE COUR DE CASSATION [OMISSIS] heeft het volgende arrest gewezen

in het cassatieberoep dat is ingesteld door de vennootschap Concurrence, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, gevestigd [OMISSIS] [te] Parijs [OMISSIS][Frankrijk],

tegen het arrest van de cour d'appel de Paris [OMISSIS] van 6 februari 2014 in het geding met:

1°/ de vennootschap Samsung Electronics France, société par actions simplifiée, gevestigd [OMISSIS] [te] Saint-Ouen [Frankrijk],

2°/ de vennootschap Amazon Services Europe, vennootschap naar Luxemburgs recht, gevestigd [OMISSIS] [te] Luxemburg (Luxemburg),

verweersters in cassatie. **[Or. 2]**

Verzoekster voert ter ondersteuning van haar cassatieberoep drie cassatiemiddelen aan, die aan het onderhavige arrest zijn gehecht.

[OMISSIS]

Derde middel

Gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie wordt het volgende overwogen:

Volgens het bestreden arrest [OMISSIS] had Concurrence, een detailhandelaar die elektronica voor het grote publiek verkoopt in een winkel in Parijs (Frankrijk) en via haar website onder de domeinnaam „concurrency.fr”, met Samsung Electronics France (hierna: „Samsung”) een selectieve distributieovereenkomst gesloten met betrekking tot hoogwaardige producten van het merk Samsung. Samsung heeft Concurrence verweten dat zij door de verkoop van producten via een onlinemarktplaats het contractuele beding heeft geschonden waarbij haar dit werd verboden en heeft haar meegedeeld dat hun commerciële relatie beëindigd was. Daarop heeft Concurrence Samsung gedagvaard met het oog op levering van deze producten zonder dat zij dit beding, dat volgens haar discriminerend werd toegepast, in acht hoefde te nemen. De cour d’appel de Paris heeft bij arrest van 25 oktober 2012 [OMISSIS] haar vorderingen afgewezen, waarna Concurrence, onder aanvoering dat het beding binnen het distributienetwerk opnieuw was geschonden, bij de Franse rechter een vordering heeft ingesteld tegen Samsung, met hetzelfde oogmerk, en tegen de te Luxemburg gevestigde onderneming Amazon Services Europe, opdat deze elk marktplaatsaanbod van Samsungproducten op haar websites amazon.fr, amazon.de, amazon.co.uk, amazon.es en amazon.it zou verwijderen. De kortgedingrechter van de tribunal de commerce de Paris en [Or. 3] de cour d’appel de Paris – bij het bestreden arrest – hebben op basis van artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 geoordeeld dat de Franse gerechten onbevoegd zijn om kennis te nemen van de vordering betreffende de buitenlandse websites van Amazon, op grond dat de Franse rechter slechts bevoegd is voor geschillen betreffende online verkoop indien de website waarop de handel plaatsvindt op het Franse publiek is gericht.

Artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 (Brussel I) betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken bepaalt dat ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, in een andere lidstaat kan worden opgeroepen voor het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft naar aanleiding van een prejudiciële vraag over de uitlegging van dat artikel (arrest van 19 april 2012, Wintersteiger, C-523/10) in herinnering gebracht dat in een internetcontext in geval van een beweerde schending van persoonlijkheidsrechten, de persoon die zich gelaedeerd acht door op een website geplaatste content, een vordering tot

vergoeding van de volledige schade kan indienen bij de rechters van de lidstaat waar zich het centrum van zijn belangen bevindt, waarbij het criterium inzake het centrum van de belangen van de gelaedeerde in overeenstemming is met het doel van voorspelbaarheid van de rechterlijke bevoegdheid (punt 22). Het heeft gepreciseerd dat deze beoordeling, die in de bijzondere context van schendingen van persoonlijkheidsrechten is verricht, niet kan gelden voor de bepaling van de rechterlijke bevoegdheid bij inbreuken op intellectuele-eigendomsrechten en geoordeeld dat „[a]rtikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een geschil over een inbreuk op een in een lidstaat ingeschreven merk die zou bestaan in het gebruik door een adverteerder van een aan dat merk identiek trefwoord op de website van een zoekmachine die via een landgebonden topniveaudomeinnaam van een andere lidstaat opereert, aanhangig kan worden gemaakt bij de rechters van de lidstaat waar het merk is ingeschreven of bij de rechters van de lidstaat van de plaats waar de adverteerder is gevestigd”.

Naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over dezelfde bepaling (arrest van 3 oktober 2013, Pinckney, C-170/12) heeft het Hof voorts verduidelijkt dat de plaats waar de schade is ingetreden in de zin van die bepaling kan verschillen naargelang de aard van het recht dat zou zijn geschonden (punt 32) en dat artikel 5, punt 3, van die verordening, anders dan artikel 15, lid 1, onder c), van de verordening, dat is uitgelegd in het arrest van 7 december 2010, Pammer en Hotel Alpenhof (C-585/08 en C-144/09, Jurispr. blz. I-12527), met name niet vereist dat de betrokken activiteit „gericht is op” de lidstaat van de aangezochte rechter (punt 42). Tot slot heeft het geoordeeld [**Or. 4**] dat „artikel 5, punt 3, [...] aldus moet worden uitgelegd dat wanneer een inbreuk wordt aangevoerd op aan het auteursrecht verbonden vermogensrechten die worden gewaarborgd door de lidstaat van de aangezochte rechter, deze bevoegd is kennis te nemen van een door de auteur van een werk ingeleide aansprakelijkheidsvordering tegen een in een andere lidstaat gevestigde onderneming die daar dat werk heeft gekopieerd op een materiële drager die vervolgens is verkocht door in een derde lidstaat gevestigde ondernemingen via een website die ook toegankelijk is in het rechtsgebied van de aangezochte rechter. Die rechter mag slechts uitspraak doen over de schade die is veroorzaakt op het grondgebied van zijn lidstaat”.

Het onderhavige geding beantwoordt aan geen van die hypotheses, voor zover de ingestelde vordering ertoe strekt een einde te maken aan de schade die een in Frankrijk gevestigde erkende distributeur met een website voor online verkoop zou lijden door de schending van het verbod op doorverkoop van producten buiten het selectieve distributienetwerk waarvan hij deel uitmaakt, en door het online aanbod, in strijd met de selectieve distributieovereenkomst, van producten via een marktplaats op verschillende websites die worden geëxploiteerd in Frankrijk en andere lidstaten.

Bijgevolg rijzen in het onderhavige geding vragen inzake de uitlegging van verordening (EG) nr. 44/2001 van 22 december 2000 die moeten worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

OM DEZE REDENEN,

wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vraag voorgelegd:

Moet artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus worden uitgelegd dat een erkende distributeur die zich gelaedeerd acht door de schending van een verbod op doorverkoop buiten een selectief distributienetwerk en een verbod op doorverkoop via een marktplaats, door een online verkoopaanbod op een aantal websites die in verschillende lidstaten worden geëxploiteerd, een vordering tot staking van de daaruit voortvloeiende onrechtmatige verstoring kan instellen bij de rechter van de lidstaat op het grondgebied waarvan de online geplaatste inhoud toegankelijk is of was, of moet er sprake zijn van een ander aanknopingspunt?

[OMISSIS] **[Or. 5]**

[OMISSIS] **[Or. 6]**

In de bijlage bij het onderhavige arrest opgenomen middelen:

[OMISSIS]

[EERSTE CASSATIEMIDDEL]

[OMISSIS] **[Or. 7]** [OMISSIS] **[Or. 8]**

[TWEEDE CASSATIEMIDDEL] [OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 9]** [OMISSIS]

[DERDE CASSATIEMIDDEL] [OMISSIS]

Met dit middel wordt opgekomen tegen het bestreden bevestigende arrest voor zover daarbij is geoordeeld dat de Franse rechter onbevoegd is wat betreft de buitenlandse websites van Amazon [OMISSIS],

op grond dat de Franse rechter slechts bevoegd is kennis te nemen van geschillen betreffende online verkoop indien de website waarop de handel plaatsvindt op het

Franse publiek is gericht. De eerste rechter heeft zich derhalve terecht onbevoegd verklaard wat betreft de [Or. 10] „buitenlandse websites van Amazon”, te weten amazon.de, amazon.co.uk, amazon.es en amazon.it.

[OMISSIS];

1) terwijl ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad de gerechten van de lidstaat bevoegd zijn op het grondgebied waarvan de betrokken website toegankelijk is. De cour d’appel heeft artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken geschonden door ter afwijzing van zijn bevoegdheid om kennis te nemen van de activiteit van de buitenlandse websites van Amazon Services Europe, te weten amazon.de, amazon.co.uk, amazon.es en amazon.it, te stellen dat de Franse rechter slechts bevoegd is kennis te nemen van geschillen betreffende online verkoop indien de website waarop de handel plaatsvindt op het Franse publiek is gericht, terwijl de omstandigheid dat de website in Frankrijk toegankelijk is, volstaat om hem bevoegd te maken;

2) terwijl, gesteld dat het criterium van de toegankelijkheid van de website niet volstaat, de beslissing van de cour d’appel rechtsgrondslag mist in het licht van artikel 5, punt 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken doordat de cour niet heeft onderzocht [OMISSIS] of het binnen het verkoopsysteem op de onlinemarktplaatsen van Amazon Services Europe mogelijk was de te koop aangeboden producten niet enkel binnen het land van oorsprong van de website te laten verzenden, maar ook naar andere Europese landen en in het bijzonder Frankrijk, waardoor de Franse rechter bevoegd zou worden.